

ВЕДРАНА КЛЕПИЦА, СЛОБОДАН ОБРАДОВИЋ, МАЈА ПЕЛЕВИЋ,
ТАЊА ШЉИВАР, ОЛГА ДИМИТРИЈЕВИЋ

ЛЕПА БРЕНА ПРОЦЕКТ

БИТЕФ ТЕАТАР и FLYINGINGER

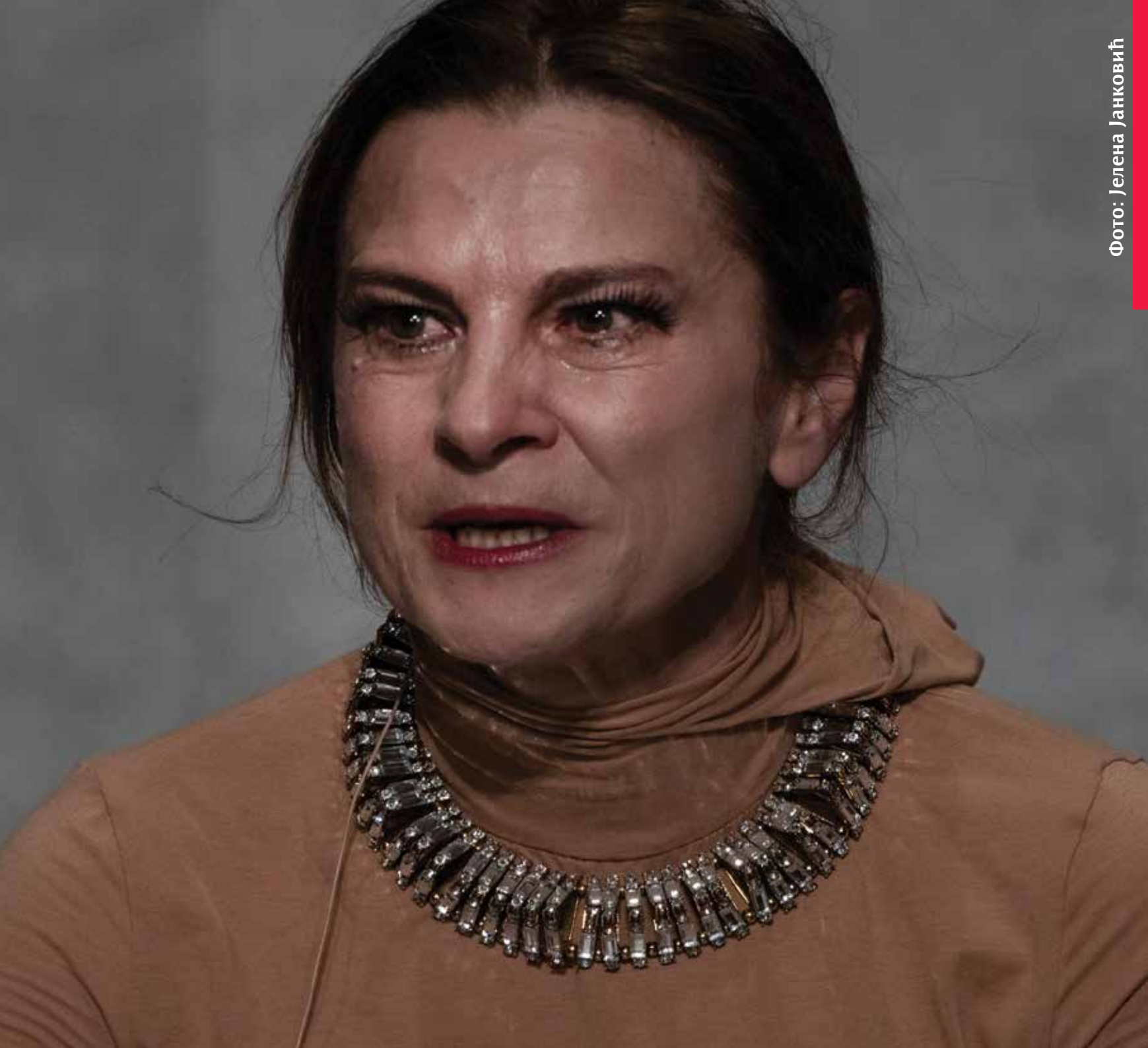
СУБОТА, 3. ОКТОБАР

VEDRANA KLEPIĆA, SLOBODAN OBRADOVIĆ,
MAJA PELEVIĆ, TANJA ŠLJIVAR, OLGA DIMITRIJEVIĆ

LEPA BRENA PROJECT

BITEF THEATRE BELGRADE AND FLYINGINGER

SATURDAY, OCTOBER 3RD

**Режија и концепт: ВЛАДИМИР АЛЕКСИЋ
и ОЛГА ДИМИТРИЈЕВИЋ
Драматург: ДИМИТРИЈЕ КОКАНОВ
Сценограф: НИКОЛА КНЕЖЕВИЋ
Костимографкиње: СЕНКА КЉАКИЋ
и МИЛИЦА КОЛАРИЋ
Композитор: ДРАШКО АЏИЋ
Кореограф: ИГОР КОРУГА
Корепетиторка: АНА ЋОСОВИЋ**

**Concept and Direction: VLADIMIR ALEKSIĆ
and OLGA DIMITRIJEVIĆ
Dramaturge: DIMITRIJE KOKANOV
Set Designer: NIKOLA KNEŽEVIĆ
Costume Designers: SENKA KLJAKIĆ
and MILICA KOLARIĆ
Composer: DRAŠKO ADŽIĆ
Choreographer: IGOR KORUGA
Rehearsal pianist: ANA ĆOSOVIĆ**

Улоге Cast

Брена градитељства (текст Ведрана КЛЕПИЦА): ЈОВАНА ГАВРИЛОВИЋ	Brena the Builder (by Vedrana KLEPICA): JOVANA GAVRILOVIĆ
Брена бизнисменка (текст Маја ПЕЛЕВИЋ): ЈАСНА ЂУРИЧИЋ	Brena the Businesswoman (by Maja PELEVIĆ): JASNA ĐURIČIĆ
Брена песме (текст Олга ДИМИТРИЈЕВИЋ): ЈЕЛЕНА ИЛИЋ	Brena the Singer (by Olga DIMITRIJEVIĆ): JELENA ILIĆ
Брена Југословенка (текст Тања ШЉИВАР): ТАМАРА КРЦУНОВИЋ	Brena the Yugoslav (by Tanja ŠLJIVAR): TAMARA KRCUNOVIĆ
Брена сексуалности (текст Слободан ОБРАДОВИЋ): ИВАН МАРКОВИЋ	Brena the Sexual (by Slobodan OBRADOVIĆ): IVAN MARKOVIĆ

Представа траје 1 сат и 25 минута

The play is 1 hour and 25 minutes long.

АУТОРСКИ ТИМ

ВЕДРАНА КЛЕПИЦА (КУТИНА, 1986)

Академију драмске умјетности Загреб уписала је 2005. Од 2009. професионално ради као драматуршкиња на продукцијима у ХНК Загреб, казалишту Мала сцена, Театру &ТД, на Еуроказу, Дубровачким љетним играма...

Као списатељица дебитује 2011. драмом *Радио Кундера* у режији Хелене Петковић и извођењу Театра &ТД Загреб. Текст је настао по мотивима романа *Нејодношљива лакоћа постојања* Милана Кундере. Исте године праизведена је њена драма *Ј.А.Т.О.* у режији Тање Диксон и извођењу МКА Theatre Мелбурн.

По оригиналној идеји глумца Романа Николића и Милице Манојловић 2012. пише драму *Небо је сиво и види се испушни димњак некој творничкој постојења*, коју у режији Франке Перковић поставља Казалишна удруга КУФЕР. Исте године преузима вођење тог удружења заједно са продуценткињом Петром Глад.

Године 2013. почиње да режира властите драмске текстове. Драму *Трајична смрт економског аналитичара* поставља у продукцији КУФЕР-а и Театра &ТД, а 2017. режира драму *Бијели дубрези* у продукцији Театра &ТД. Последња драма је постављена и у Аргентини у склопу Међународног фестивала драматике Еуропа + Америка, те у Србији у Атељеу 212. Године 2018. пише драму *Наш одгој* коју у ХНК Ивана пл. Зајца режира Рената Карола Гатица. Дrame су јој преведене на десетак језика.

СЛОБОДАН ОБРАДОВИЋ

Дипломирао драматургију на Факултету драмских уметности у Београду 2008. Као драматург, адаптатор и преводилац драмских текстова сарађивао са водећим позоришним редитељима средње и млађе генерације. Сценариста и косценариста дугометражних и кратких филмова, документарних и играних серија. Селектор фестивала „Јоаким Вујић“ (2014–2015). Члан уредништва позоришног часописа *Театрон* (2005–2012). Објављивао позоришне текстове и критике у часописима *Театрон*, *Yellow Cab*, *ТФТ* и *Сцена*. Добитник годишње награде Позоришта на Теразијама и позоришта „Душко Радовић“. Добитник Стеријине награде за најбољу позоришну критику 2012. године.

МАЈА ПЕЛЕВИЋ (БЕОГРАД, 1981)

Завршила Факултет драмских уметности Београд, 2005; докторирала на Интердисциплинарним студијама на Универзитету уметности у Београду, 2012. Чланица је пројекта Нова драма. Изведене драме: *ESCAPE*, *Лер*, *Будиће Лејди на један дан*, *Београд–Берлин*, *Поморанџина кора*, *Ја или неко други*, *Скочи девојка*, *Hamlet Hamlet euro trash* (са Филипом Вујошевићем), *Fake Porno i Fakebook* (група аутора), *Можда смо ми Мики Маус*, *Чудне љубави*, *Последице* и *Пошћуно скраћена историја Србије* (са Слободаном Обрадовићем) и *Невидљива*.

Њене драме преведене су на енглески, француски, немачки, руски, норвешки, пољски, словачки, чешки, мађаски, бугарски, словеначки и украјински језик и објављене у бројним савременим домаћим и иностраним антологијама.

Са Миланом Марковићем је 2012. реализовала пројекат *Они живе – у њиховим текстовима*. Написала је, режирала, и у Битеф театру извела драму *Последице* (2013), а у Народном позоришту Београд режирала је *Моје најраге* Томаса Бернхарда (2015) и свој текст *Боливууд* (2018). Са Олгом Димитријевић урадила је представу *Слобода је најскупија књижевничка реч*, 2016.

Добитница награде „Борислав Михајловић Михиз“ за драмско стваралаштво, „Слободан Селенић“ за најбољу дипломску драму, победница првог конкурса Стеријиног позорја за оригинални драмски текст *Можда смо ми Мики Маус* (2007), добитница Стеријине награде за драмски текст *Поморанчина кора* (2010) и награде на конкурсима „УНИМА“ за најбољи оригинални текст *Невидљива* за луткарско позориште.

Тања Шљивар (Бања Лука, 1988)

Дипломирала и завршила мастер из драматургије на Факултету драмских уметности Београд, а у Гисену (Немачка) завршила мастер из примењених позоришних студија. Ауторка шест целовечерњих драма: *Пошто је њихово?*, *Гребање или Како се убила моја бака*, *Али траг ме је њихово*, *Ми смо они на које су нас родитељи ујозоравали*, *Као и све слободне гјевојке*, *Режим љубави*.

Драме су јој објављене у позоришним часописима, различитим антологијама, изведене и јавно читане у професионалним позориштима у Босни и Херцеговини, Србији, Хрватској, Пољској, Аустрији, Шпанији, Албанији и Немачкој. За драмско писање освојила је неколико награда, међу којима Награду „Борислав Михајловић Михиз“ за укупно драмско стваралаштво (2011), Стеријину награду за текст савремене драме *Ми смо они на које су нас родитељи ујозоравали* (2016), MESS market award за текст *Као и све слободне гјевојке* (2016). Номинована за Retzhofer Dramapreis у Аустрији. Драме су јој преведене на десетак језика.

Олга Димитријевић (Београд, 1984)

Дипломирала драматургију на Факултету драмских уметности у Београду. На родним студијама при Централном европском универзитету у Будимпешти одбранила је магистарску тезу *Тело народне певачице: конструкције националних идентитета у Србији после 2000*. Од тада фолк певачице и њихове песме имају велики утицај на њен рад. Стално истражује теме социјалних борби и неправди, женског пријатељства и солидарности, граница политичке имажинације и могућности да се свет учини бољим.

Међу њеним изведеним текстовима су: *Интернајт* (Дадов, 2009), *Радници умиру певајући* (Хартефакт фонд и Битеф театар, 2011), *Народна грама* (Позориште „Бора Станковић“ Врање, 2012. и Народно позориште Београд, 2016), *Ситани да се њоздравимо* у оквиру пројекта *Прошок жудње* (ТкХ и ЦДУ, Загреб, 2014) и *Моја ти* (Атеље 212, 2017). Ауторски пројекти: режија и драматизација романа *Црвена љубав* Александре Колонтај (Битеф театар, 2016), *Слобода је најскупија књижевничка реч* (са Мајом Пелевић, Битеф театар, 2016) и *Ја често сањам револуцију* (КЦ Град, 2017).

Добитница награде Хартефакт фонда, Стеријиног позорја и Михизове награде за драмско стваралаштво. Писала је позоришне критике за *Време* и *Театрон*. Често сања револуцију.

Владимир Алексић (1977)

Глуму је дипломирао 1999. на Академији уметности Нови Сад у класи професора Петра Банићевића. Непосредно после завршетка Академије одлази у Италију на позив позоришта Мотус. Са њима ради низ представа: *Visio Gloriosa*, *Vacancy Room*, *Twin Rooms*, *Splendid's*, *Too Late!*, *Alexis, una tragedia greca*. Године 2002. пројекат *Rooms* добија специјалну награду

Premio Ubu за најбољи позоришни пројекат у Италији. Алексић сарађује и са Еленом Бучи, Папијем Корзикатом, Лизом Ферлацо Натоли, Мазбедом. У Србију се враћа 2010. и од тада игра у редитељским остварењима, између осталих, Милана Нешковића, Ивице Буљана, Соње Вукићевић, Јована Ђирилова, Иве Милошевић, Горчина Стојановића, Олге Димитријевић, Никите Миливојевића.

Активан је и као филмски и телевизијски глумац: *Златна левица*, *Прича о Рагивоју Кораћу*, *Trilogia anni 70*, *Влажност*, *Реквијем за Ђосифу Ј*, *Einstein*, *Il cuore nel pozzo*, *Maresciallo Rocca*, *Врашћине се роде*, *Оно као љубав*. Године 2016. урадио је своју прву ауторску представу са Сањом Митровић: *Другови, ја се ни сада не стидам своје комунистичке прошлости*.

У сезони 2016/2017. са Београдском филхармонијом реализује пројекат *Teatrar у Филхармонији – Писма композитора* (Моцарт, Чајковски, Малер, Шуман, Стравински). Представу *My revolution is better than yours*, посвећену мајској револуцији '68, у режији Сање Митровић и у продукцији позоришта Théâtre Nanterre-Amandiers (Париз) и Stand Up Tall (Брисел) ради 2018. године.

КРИТИКА

Пројект, односно пројекат. Речник каже да је пројекат серија активности са постављеним циљем, осмишљених тако да произведу резултате у одређеном периоду. У том смислу, пројекат је ова представа, јер је окупила пет писаца, плус два редитеља, плус једног драматурга, а све одреда су креативни људи, од којих би свако и сам могао веродостојно да се позабави темом. Пројекат, односно пројект је и сама Лепа Брена – и то медијски, финансијски, социолошки, културолошки, па и национални, у смислу оновремене нације југословенске. Као што је и Југославија, кажу, била пројекат, једино што се око ауторства гложе. Али то је тема за неку другу прилику. Говоримо о представи, за коју прво треба рећи шта није: није мјузикл и није биографски комад. Јесте анализа, а анализа је разлагање целине на њене делове; у овом случају на неке делове, не ни близу на све.

Идејни аутори и редитељи представе, а то су драматуршкиња Олга Димитријевић и глумац Влада Алексић, одабрали су пет аутора и доделили им пет тема.

(...) Реч је о пет мини-монодрама, од којих свака има свој почетак, разраду, кулминацију и расплет, а из њихових наслова прилично је јасно шта је било чије полазиште. Тема их није ограничила на једнообразне, једнолинијске текстове, већ је сваки, иако на малом простору, и контекстуализовао задату тематику. Или, да појасним, реч је о пет поетских есеја, које редитељи и драматург затим укрштају, доводе у дијалог, чак их сукобе, сплету и расплету. У тумачењу моћних глумица и једног глумца, различитих изражајности, доведених до складне целине. Уз одређену драматуршку недоследност, а реч је о томе да су Брена песме, југословенства и бизниса исповедне, док је Брена сексуалности транспонована кроз лик мушкарца који се са њом поистовећује, а Брена градитељства односи се на комплексе зграда које су широм Југославије ницале осамдесетих година и поносно носиле њено име. И она је, вероватно, била поносна јер је постала и симболом изградње, не само песме и сексепила. Данас су те зграде оронеле захваљујући времену транзицијске небриге, а за једну се поуздано зна да су током рата у њој вршена мучења и силовања. Тако да прича о градитељству и није драматуршки испад, она даје контекст времена, тужни и несрећни резултат времена како на личном, тако кроз рат и распад земље на општем плану.

Што ће рећи да је представа *Леиа Брена Процект* прича о људима и Југославији, псеудодокументарни а добро промишљени исечак осамдесетих година, подсећање на време пред рат, благо језива опомена на паралелност светова при чему катаклизме дахћу иза првог, прилично танког зида. Кроз жену која је била симбол Југославије, испричана је прича о Југославији. И све остало чиме се представа бави, осим тог градитељства, па и то је била друштвена пројекција у њу, тако да и прича о сексуалности ипак није драматуршки несклад, она можда и најјасније потврђује да је Брена била национални пројекат. Била? Па само два дана пре премијере у Битеф театру, 50 000 посетилаца загребачке Арене здушно је и из гласа певало са њом „ја сам Југословенка“.

Александра Гловацки
(Културни кругови, Радио Београд 2, 25. 12. 2019)

ИСТОРИЈА, ГЛАМУР И ПУСТОШ

Олга Димитријевић и Владимир Алексић терен представе маркирају као сведен, као једну велику развалину на којој се налазимо после свег ужаса који је прошао југословенским простором, којим се нико није посвећено бавио након ратова.

(...) Пет драмских писаца писало је текстове о Лепој Брени: с једне стране о феномену Лепе Брене која је један од симбола Југославије, која је, једнако, велика геј и drag queen, а опет кроз свој доживљај Лепе Брене свако говори о свом доживљају ње, земље, па и себе самог наспрам тих феномена, како драматург представе Димитрије Коканов наводи у програмској књижици – да је Брена за тим представе симбол старе земље, нашег одрастања, а и откривања сексуалности.

Драматург уплиће монологе пет Брена: Брене Градитељства, Брене Бизнисменке, Брене Песме, Брене Југословенке и Брене Сексуалности у једну врсту међусобног разговара како Брена међу собом тако и са публиком, он једну отворену форму усложњава и на тај начин отвара комплексност и рањивост текстова. И ето нас на развалинама једног света, у којем кроз личност Брене видимо и рат и распад земље и мучну и наизглед бесконачну транзицију (омашком прво пишем традицију), видимо и Брену

као звезду која и сама пуца под притисцима (отац у заробљеништву, киднаповање детета)...

Сви текстови настају из нашег времена, послератног (што је једна од његових основних одредница, иако су последњи балкански ратови завршени пре четврт века, транзиционог, иако је транзиција почела одмах након ратова). Сви аспекти дотакнути кроз текстове, а наведени у насловима, укрштају се попут мозаика који даје снажно вишегласје приповедача који се складно и природно уклапа у једну драматуршку целину. Као када Брена Градитељства говори о социјализму из данашње напорне транзиционе перспективе где је грађанин на сваки начин незаштићен; једнако Клепица говори о рату и о оном што се, а пуно тога има, непрестано гура под тепих, Брена Сексуалности нас води у лично, у судбину не само једног травестита који наступа као Брена и има свој дрег шоу у Бечу, него нас уводи у врсту личне храбрости да се живи властита судбина. Брена Бизнисменка Маје Пелевић доноси наличје диве које се читава у људској слабости, а Брена Југословенка Тање Шљивар доноси бестидни ужас рата, док Брена Песме Олге Димитријевић пружа једну врсту отварања могућности за промену, живот достојан живљења. Свако, наравно, учитава у феномен Лепе Брене и оно лично и оно опште показујући нам нас саме.

Глумачки представа функционише зрело, добро усклађено, као добро отпевана песма. Јасна Ђуричић игра маестрално Брену Бизнисменку у једној тек назначеној, софистицираној персифлажи. Она свој лик доноси толико снажно и аутентично да једноставно фаустовски пожелите да њена игра не престане никад.

Тамара Крцуновић Брену Југословенку доноси болно, преболно, будећи емпатију, зато што, на један начин, по мом доживљају, представља све жртве. Брена Сексуалности Ивана Марковића је права аутентична *drag queen* која припада сваком времену и простору, он игра јасно тако да гледајући га видите и село из којег је, и војску у коју је ишао, и клуб у Бечу у којем наступа, и очајног оца који не престаје да удара главом у зид када га види у хаљини у гардероби док се спрема за наступ... све се то као на длану отвори уз сву неодољиву радост живота коју *drag* звезде носе у себи.

Јована Гавриловић Брену Градитељку игра свом снагом, а опет без напора суочавајући нас и са светом који је обећавао и којег

нема, као са светом који живимо елементарно незаштићени ако говоримо о грађанском, односно друштвено-политичком контексту наше стварности.

Јелена Илић своју Брену Песме доноси са брехтовским отклоним, присутна и довољно прибрана да остави могућност будућности која је вредна живљења. (...)

Редитељи отварају низ питања: односа како према нашој стварности, затим Југославији, нама самима, јер је шамар, ако ћемо парафразирати Улрихе Бадер, који нам држава удара онај који ми ударамо нашој деци. Зато је сцена у којој Јасна Ђуричић/Брена Бизнисменка свом својом снагом трчи носећи југословенску заставу свечана и трагична. Слика коју сам све време имала није носила гламур звезде у себи него једну врсту пустоши у којој смо док изнова састављамо себе саме.

Сценографија Николе Кнежевића даје дубину, појачава нарацију својом сведеношћу, док музика Драшка Аџића прати снажну емоцију у представи према којој је готово немогуће имати отклон. Костими Сенке Кљакић и Милице Остојић маркирају Бренине костиме – један свет који, делом, постоји само у сећању, док кореографија Игора Коруге прати спретно и наглашава унутрашња стања јунакиња.

Леја Брена Project бави се потрагом за идентитетом као последицом цепања контекста, позива да преиспитамо потенцијале, да реинтегришемо таленте које имамо.

Наташа Гвозденовић (*Време*, 26. 12. 2019)

AUTHORS

VEDRANA KLEPICA (KUTINA, 1986)

Enrolled the Academy of Dramatic Art in 2005. Since 2009, she has been professionally working as a dramatist in Croatian National Theatre in Zagreb, Mala Scena theater, &TD Stage, Eurokaz, Dubrovnik Summer Festival, etc.

As a writer, she debuted in 2011 with *Radio Kundera*, directed by Helena Petković and performed by &TD Theater from Zagreb. The play was in-

spired by Milan Kundera's novel *The Unbearable Lightness of Being*. The same year, her play *J.A.T.O.*, directed by Tanja Dikson and performed by MKA Theatre from Melbourne, was performed.

In 2012, based on the original idea of actors Roman Nikolić and Milica Manojlović, she writes a play *The Sky is Grey and You Can See a Factory's Exhaust Chimney*, which is directed by Franka Perković and performed by KUFER Theater Company. That same year, she takes over that company together with the producer Petra Glad.

In 2013, she started directing productions based on her own plays. Play *A Tragic Death of an Economy Expert* was performed by KUFER and &TD Theater, and in 2017 she directed *White Kidneys*, performed by &TD Theater. That play was staged in Argentina as a part of the International Drama Festival Europe + America, as well as in Serbian Atelje 212. In 2018, she wrote a drama *Our Upbringing* performed in the Croatian National Theatre in Zagreb, under the direction by Renato Karol Gatic. Her plays have been translated in over ten languages.

SLOBODAN OBRADOVIĆ

Graduated from the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade in 2008. As a dramatist, adapter and translator of plays, he has collaborated with the leading directors of the middle and young generation. He was a writer and cowriter of feature and short films, documentary and dramatic television shows. He was the selector of the Joakim Vujić Festival in 2014 and 2015. He was a member of the editorial board of the magazine

Teatron from 2005 to 2012. He published dramas and theater criticism in *Teatron*, *Yellow Cab*, *TFT* and *Scena*. He is a recipient of the annual award of the Terazije Theatre and the Duško Radović Theatre, as well as the recipient of the Sterija's Award for the Best Theater Criticism in 2012.

MAJA PELEVIĆ (BELGRADE, 1981)

Graduated from the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade in 2005 and obtained her PhD at the Interdisciplinary Studies on the University of Belgrade in 2012. She is a member of the New Drama Project. Some of her staged texts include: *ESCape*, *In Neutral Gear*, *Be a Lady for a Day*, *Belgrade-Berlin*, *Orange Peel*, *I or Someone Else*, *Jumpgirl*, *Hamlet Hamlet Eurotrash* (with Filip Vujošević), *Fake Porn and Fakebook* (group of authors), *Maybe We Are Mickey Mouse*, *Strange Loves*, *Consequences*, *A Fully Abridged History of Serbia* (with Slobodan Obradović), and *The Invisible*.

Her plays have been translated into English, French, German, Russian, Norwegian, Polish, Slovakian, Czech, Hungarian, Bulgarian, Slovenian and Ukrainian, and published in a number of contemporary national and international anthologies.

Together with Milan Marković, she realized a project *They Live – Searching for Text Zero* in 2012. She wrote and directed *Consequences* in Bitef Theatre in 2013, as well as *My Prizes* by Thomas Bernhard in the National Theatre in Belgrade in 2015 and *Bollywood* in 2018, based on her original drama. In 2016, together with Olga Dimitrijević, she staged *Freedom: The Most Expensive Capitalist Word*.

She has won the Borislav Mihajlović Mihiz Award for her plays, the Slobodan Selenić Award for the best graduation play, the Sterijino Pozorje Festival Award for the original dramatic text *Maybe We Are Mickey Mouse* in 2007 and for *Orange Peel* in 2010, as well as the UNIMA Award for the best original text for puppet theatre for *The Invisible*.

TANJA ŠLJIVAR (BANJA LUKA, 1988)

Graduated from the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade and received her MA from the same Faculty, and received another MA in the applied theatre studies in Giessen, Germany. She wrote six dramas: *How Much Is Pâté?*, *Scratching or How My Grandmother Killed Herself*, *But the City Has*

Protected Me, *We Are the Ones Our Parents Warned Us About*, *All Adventurous Women Do*, and *Regime of Love*.

Her dramas have been published in various theatre magazines and anthologies, performed and publically read in professional theatres in Bosnia and Herzegovina, Serbia, Croatia, Poland, Austria, Spain, Albania and Germany. She has won several awards, including the Borislav Mihajlović Mihiz Award in 2011, the Sterijino Pozorje Award for her play *We Are the Ones Our Parents Warned Us About* in 2016, and the MESS Market Award for *All Adventurous Girls Do* in 2016. She was nominated for the Retzhofer Dramapreis Award in Austria. Her plays have been translated in over ten languages.

OLGA DIMITRIJEVIĆ (BELGRADE, 1984)

Yugoslav playwright, director and dramaturge. She graduated from the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade. She defended her MA theses *The Body of the Female Folk Singer: Constructions of National Identities in Serbia after 2000* in Gender Studies at Central European University, Budapest.

Some of her staged plays include: *Boarding School* (Dadov, 2009), *Workers Die Singing* (Hartefakt Fund and Bitef Theatre, 2011), *Folk Play* (Bora Stanković Theatre, Vranje, 2012 and National Theatre Belgrade, 2016), *Let's Say Goodbye*, within The Craving Flow Project (TkH and CDU, Zagreb, 2014) and *Dear* (Atelje 212, 2017). Independent projects: *Red Love*, based

on Alexandra Kollontai's novel (Bitef Theatre, 2016), *Freedom: The Most Expensive Capitalist Word* (with Maja Pelević, Bitef Theatre, 2016) and *I often Dream of Revolution* (KC Grad, 2017).

Olga Dimitrijević won the Hartefact fund Prize, Sterijino Pozorje Festival Award and the Borislav Mihailović Mihiz Award for playwriting.

VLADIMIR ALEKSIĆ (1977)

Graduated in acting from the Academy of Arts in Novi Sad in 1999, under the mentorship of the professor Petar Baničević. He held a scholarship of the National Theatre "Toša Jovanović" in Zrenjanin. After graduating, he moved to Italy, invited by the Italian theatre Motus, where he did a range of performances: *Visio Gloriosa*, *Vacany Room*, *Twin Rooms*, *Splendid's*, *Too Late!*, *Alexis*, *Una Tragedia Greca*. In 2002, the project *Rooms* receives a special award Premio Ubu, for the best theatre project in Italy. Aleksić cooperates with Elena Bucci, Pappi Corsicato, Lisa Ferlazzo Natoli, Masbedo. He returns to Serbia in 2010, and plays in the performances directed by Milan Nešković, Ivica Buljan, Sonja Vukičević, Jovan Ćirilov, Iva Milošević, Gorčin Stojanović, Olga Dimitrijević, and Nikita Milivojević.

He is also active as a film and TV actor in *Zlatna levica*, *Priča o Radivoju Koraću*, *Triologia anni 70*, *Humidity*, *Requiem for Mrs. J.*, *Einstein*, *Il cuore nel pozzo*, *Maresciallo Rocca*, *Vratiće se rode*, *Ono kao ljubav*. In 2016, he did his first author performance with Sanja Mitrović: *I Am Not Ashamed of My Communist Past* (Bitef Teatar, Stand Up Tall Productions, Holland, co-production: Beursschouwburg, Belgium).

REVIEWS

The creators and directors of this play, a dramaturge Olga Dimitrijević and an actor Vlada Aleksić, choose five writers and gave them five topics.

(...) We witness five mini-dramas, each with its own exposition, rising action, climax and resolution, while their titles point out what they focus on. They are not limited to uniformed and simple texts, but each can, though in a very limited manner, contextualize its topic. Or, to make things clearer, we are talking about five poetic essays that the directors and the dramaturge interweave, bring into dialogue and even conflicts, combinations and resolutions. Portrayed by four powerful actresses and

one actor of different sensibilities, these poetic essays are combined into a unified whole.

Aleksandra Glovacki
(*Cultural Circles*, Radio Belgrade 2, December 25th 2019)

HISTORY, GLAMOUR AND HAVOC

... On the acting level, the play functions maturely, harmonically, like a well performed song. Jasna Đuričić portrays Brena the Businesswoman masterfully in a denoted and sophisticated persiflage. She acts so powerfully and authentically that you can only wish, in a Faustian way, for her performance never to end.

Olga Dimitrijević and Vladimir Aleksić leave their hero/heroine present on the stage at all times, marking their terrain of their play in a limited way, as a massive ruin where we are left after all the mess that went through the Yugoslavian space yet received no attention after the war. They ask a series of questions and raise a number of issues: the relationship with our reality, with Yugoslavia, with ourselves, because the slap – to paraphrase Urliche Bader – of our country is the slap we aim towards our children. That is why the scene where Jasna Đuričić, a.k.a. Brena the Businesswoman runs and carries a Yugoslav flag is both festive and tragic. The image I had in my mind the entire time was not glamorous and star-like, but full of havoc where we keep reassembling ourselves again and again.

Nikola Knežević's scenography deepens and strengthens the narration with its minimalism, while Draško Adžić's music follows the strong emotion in the play in a way that makes it impossible to feel detached from it. Senka Kljajić's and Milica Ostojić's costumes demarcate Brena's costumes – a world that partially exists only in memory – while Igor Koruga's choreography follows it skillfully and accentuates the inner states of the characters.

Lepa Brena Project deals with the search for identity as a consequence of splitting of contexts, and invites us to reevaluate our potentials and reintegrate our talents.

Nataša Gvozdrenović (*Vreme*, December 26th 2019)